

Įsikūręs vaizdingose Salanto upės pakrantėse, stovi Salantų miestas. Padavimas pasakoja, kad neatmenamais laikais Salantų apylinkės buvo užlieję platūs vandenys. Po didelių liūčių tie vandenys dar labiau pakildavo. Kartą po tokių liūčių, įsikibę į storiausią ažuolą, plaukė du žemaičiai. Staiga vienas iš jų pamatė vandens apsuptą salą ir sušuko: "Veiziek, prieteliau, sala ontā!" Vandeniems nuslūgus, toje vietoje ėmė augti miestas, kurį žmonės pavadino Salantais. Salantų pradžia - Skilandžių dvaras ir gyvenvietė, nors ne tokia aiški yra konkreti jų vieta. Spėjama, kad Skilandžiai buvo įsikūrę pietvakariniame dabartinių Salantų pakraštyje, netoli Gaidžio kalno, nes Salanto upės slėnyje esantis Gaidžio kalnas yra labiausiai apipintas padavimais, legendomis ir įvairiausiais pasakojimais. Viename iš padavimų pasakojama, kad Erlos slėnyje esančiame Alkos kalne buvusi pagoniška žalčių dievo Pilvyčio šventykla, kurioje stovėjo aukuro akmuo ir degė šventa amžinoji ugnis. Po šimtamečiais ažuolais įrengtoje buveinėje drauge su žalčiais gyveno žynys. Amžinąją ugnį prižiūrėdavo keturiasdešimt vaidilučių. Į kalną žmonės sunešdavo aukas dievui Pilvyčiui. Kadangi daugiausia buvo aukojami šio žalčių dievo mėgstami skilandžiai, vietovę, kurioje gyveno žmonės - dievo Pilvyčio garbintojai, pradėta vadinti Skilandžiais. Kitas padavimas pasakoja, kodėl kalnas vadinamas Gaidžio kalnu. Labai seniai vienas žmogus nutarė nešti į turgų parduoti gaidį. Nuėjęs į tvartą, gaidžio nerado. Gaidys lyg žemėn prasmego. Anksti rytą atsikėlęs, žmogus vėl išėjo ieškoti. Pavargęs prisėdo ir staiga ant kalno išgirdęs gaidžio balsą. Puolė į tą kalną, o ten - tuščia. Tik vidurnaktį ir ankstyvą rytą žmonės ten girdėdavę gaidį giedant ir sparnais plakant. Bijodami piktų dvasių, toje vietoje pastatė medinę koplyčią. Iki šiol šis kalnas, o nuo jo ir minėta koplyčia Gaidžio vardu vadinama. Norėdami išsaugoti šios vietovės atminimą, 1927 m. salantiškiai pastatė neogotikinio stiliaus raudonų plytų koplyčią. Salantų apylinkėse esantys archeologijos paminklai bei išlikę apie juos padavimai, legendos byloja, kad senovėje ši vietovė buvusi svarbus pagoniško kulto centras. M. Valančius "Tretininko pasakojimuose" rašo, kad ties Salanto upe esanti pilis buvusi lankyta kryžiuočių. Vieną kartą žemaičiai čia suruošę kryžiuočiams spąstus, atitraukdami kalne buvusių malūnų skląstus ir patvindydami upę. Padegę jų vežimus, pusę juos užpuolusių vokiečių išmušę, pagrobę daugybę arklių, o vieną vokiečių savo dievų garbei ant pilies sudeginę. Tačiau nei Salantų, nei Skilandžių vardas vokiečių kronikose neminimas. Tikslią datą, kada įsikūrė Skilandžiai, nustatyti sunku. Žinoma, kad Skilandžių vardas rašytiniuose šaltiniuose pirmą kartą paminėtas 1556 metais. Apie 1638-1640 m. Skilandžiai pradėti vadinti Salantais, o 1668 m. Salantai jau vadinami miestu.